

■ ■ ■ VII. ■

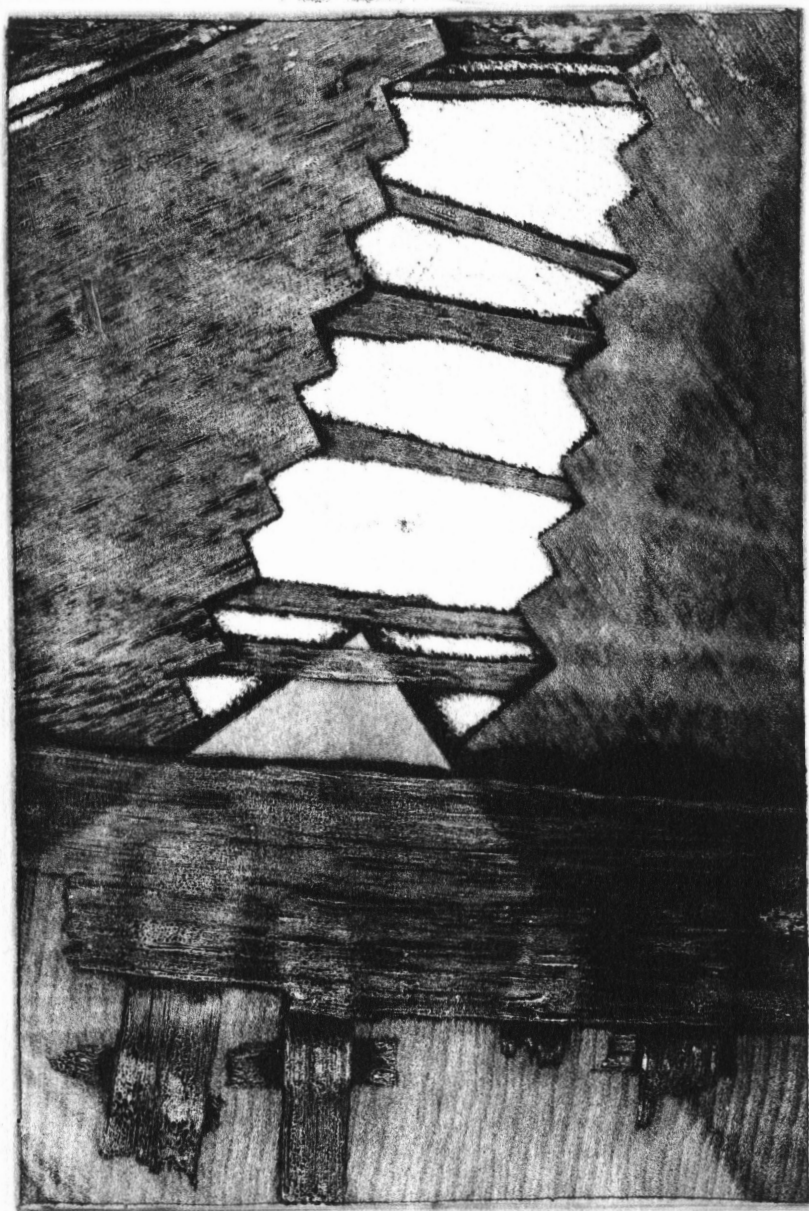
MAGAM VOLTAM

Magam voltam a kert, elúsztak vígan
az úrben színes lampionok, dalok,
fegyelmezetlen, nyurga árnyék-rajok.
Most változtatni renden – bizonytalan.

Ennyi év után mi mást a káoszról
kihallani, az ekével kifordult
csontok rokonsága ősi és kábult
tánc ritmusát száműzi a távolból.

Vándorként merre haladtam, megtértem
vagy elindultam, a válasz egyre megy.
Emlékeim lajstromát megidézem:

tiszta nyáréjszakán a verandán egy
kerti szék árnyéka... – minden más lomha
őshüllő botlása, ragasztott csoda.

SÂM SAM BIO

Sâm sam bio vrt, plivale su rado
pesmice i lampioni šareni
gore, nemirne čete vitkih seni.
Sada menjati red je nesigurno.

Posle toliko godina šta bi se
drugo čulo iz haosa, do plugom
već izbačene kosti igrom ludom,
omamljenom, gone se iz daljine.

Kô putnik gde sam išao, došao
ili krenuo, odgovor je isti.
Listu uspomena sam prizivao:

Letnje noći te na verandi čisti
sen baštenske stolice... – a sve drugo:
trom pra-vodozemac, lepljeno čudo.